

Sygn. akt VIII C 1388/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **B. O.**

przeciwko: **S. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. K. na rzecz powódki B. O. kwotę 2 000 zł (dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami liczonymi od:

- kwoty 3.000 zł od dnia 19.10.2010 r. do dnia 02.06.2011 r.

- kwoty 2.000 zł od dnia 03.06.2011 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie co do kwoty 1000 zł;

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 524,45 zł tytułem stosunkowego zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 66,30 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

VI. kosztami sądowymi, które obciążałyby powódkę według stosunkowego rozdzielenia kosztów, a od których ponoszenia powódka była zwolniona, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w dniu 16 grudnia 2010 r. powódka B. O. dochodziła od pozwanej S. K. zapłaty kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 19 października 2010 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wg norm, w tym kosztów zastępstwa procesowego 617 zł.

Uzasadniając żądanie podnosiła, iż strony są rodzeństwem i zawarły ustnie dwie umowy pożyczki pierwszą w dniu 17 stycznia 2009 r. na kwotę 500 zł zaś drugą w dniu 25 marca 2009 r. na kwotę 3.000 zł. Zwrot równowartości obu pożyczek miał nastąpić do 15 czerwca 2009 r. z uwagi na planowaną operację powódki. Celem zawarcia pożyczki z marca 2009 r. miało być opłacenie przez pozwaną auta firmowego.

Pozwana S. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczyła twierdzeniom o pożyczce na kwotę 500 zł między stronami. Odnośnie zaś bezspornie przelanej przez powódkę na rachunek pozwanej kwoty 3.000 zł zarzuciła, że powódka jedynie przekazała pozwanej pieniądze na prośbę ojca stron, który miał następnie przekazać pieniądze powódce. Podniosła, że pieniądze zostały powódce w części obejmującej kwotę 2.000 zł uiszczone przez ojca stron za pośrednictwem matki stron. Zarzuciła też, że nie знаła numeru konta powódki aby zwrócić resztę, tj. 1000 zł i przelała te pieniądze w dniu 2 czerwca 2011 r., kiedy tylko dowiedziała się o numerze konta powódki.

Powódka cofnęła częściowo pozew w zakresie kwoty należności głównej 1.000 zł, żądając ostatecznie zapłaty kwoty 2.500 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 3.500 zł od dnia 19 października 2010 do 2 czerwca 2011 r. i od kwoty 2.500 zł od dnia 3 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty.

Powódka została w całości zwolniona od kosztów sądowych

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2012 oddalono wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, kolejno postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r. odrzucono ponowny wniosek o zwolnienie pozwanej od kosztów sądowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. O. w ramach ustnych uzgodnień pożyczyła siostrze tj. pozwanej S. K. w dniu 25 marca 2009 r. kwotę 3.000 zł, którą przelała na rachunek S. K.. Kwota ta miała zostać zwrócona do połowy czerwca 2009 r.

Dowód: - polecenie przelewu – K. 6,

W 2009 r. B. O. wzywała wielokrotnie S. K. do zwrotu pieniędzy.

bezsporne

W dniu 7 października 2010 r. powódka wysłała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 3.500 zł w terminie 7 dni.

Dowód: - pismo z dnia 6 października 2010 r. z potw. nadania z dnia 7 października 2010 r.

W toku procesu, dnia 2 czerwca 2011 r. z rachunku bankowego syna pozwanej K. K. na rachunek bankowy powódki została przelana kwota 1.000 zł, w tytule zapłaty wskazano „od S. K.“

Dowód: - potwierdzenie transakcji – K. 32

Sąd zważył, co następuje:

Po ograniczeniu żądania pozwu, powództwo w zakresie niezwróconej części pożyczki zawartej w dniu 25 marca 2009 r., tj. w odniesieniu do kwoty 2.000 zł oraz w zakresie ustawowych odsetek za opóźnienie w płatności równowartości kwoty 3.000 zł zasługiwało na uwzględnienie, natomiast żądanie zapłaty kwoty 500 zł dochodzonej tytułem pożyczki z dnia 17 stycznia 2009 r. wraz z odsetkami od tej kwoty podlegało oddaleniu.

Przedłożony przez powódkę dowód w postaci polecenia przelewu na rachunek pozwanej kwoty 3.000 zł w dostateczny sposób uwiarygadniał wersję powódki o udzielonej pozwanej pożyczce na kwotę 3.000 zł. Sąd jako wiarygodne ocenił także zeznania powódki co do uzgodnionego ustnie terminu zwrotu pożyczki. Powódka konsekwentnie i wiarygodnie reprezentowała wersję o planowanej na drugą połowę czerwca 2009 r. operacji i potrzebach finansowych z tym związanych.

Na pozwanej, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia swoich twierdzeń co do innej niż pożyczka podstawy dokonania przelewu, jak też co do późniejszego przekazania pieniędzy powódce. Należy przy tym podkreślić, iż zarzuty pozwanej co do braku legitymacji czynnej powódki pozostawały w sprzeczności z okolicznością spłaty przez pozwaną

w toku procesu kwoty 1.000 zł na rachunek powódki, co potwierdziło zawarcie między stronami w dniu 25 marca 2009 r. pożyczki. Twierdzenia, jakoby stroną tej pożyczki na kwotę 3.000 zł miała być nie powódka lecz rodzice stron, nie znalazły też potwierdzenia w zeznaniach świadków – rodziców stron. Zeznania świadka R. P. Sąd ocenił jako niewiarygodne w całości. Świadek bowiem zeznała, że pozostaje w konflikcie z powódką. Nadto jej wersja zdarzeń nie znalazła jednoznacznego potwierdzenia w relacji pozostałych świadków, w tym w zeznaniach rodziców stron.

Przedłożone przez pozwaną pismo J. O. z podpisem notarialnie poświadczonym z dnia 13 marca 2012 r., w którym J. O. oświadczył „Zeznaję, że wiosną 2009 roku, gdy moja żona jechała do córki B., dałem jej 2.000 zł (...) żeby oddała je B. O.. Oddałem pieniądze, które w moim imieniu córka B. przelała wcześniej córce S.. B. zrobiła to na moją prośbę, bo ja akurat nie miałem pieniędzy. Ponieważ córka B. pośredniczyła w pożyczce, obiecałem jej zwrot pieniędzy“, Sąd ocenił jako środek dowodowy zmierzający do obejścia przepisów o bezpośredniości dowodu ze źródeł osobowych. Świadek ten podczas przesłuchania przed Sądem nie potwierdził okoliczności powoływanych w tym oświadczeniu.

Należy ponadto podkreślić, że nawet przy hipotetycznym założeniu, jakoby to rodzice stron gwarantowali spłatę pożyczki z dnia 25 marca 2009 r., pozwana nie przedstawiła wiarygodnego dowodu na potwierdzenie okoliczności przekazania powódce kwoty 2.000 zł przez matkę stron. Jak już wspomniano, zeznania świadka reginy P. w tym zakresie Sąd ocenił jako niewiarygodne, zaś M. O. zeznała, iż ma problemy z pamięcią i nie przypomina sobie aby mąż dawał jej pieniądze aby oddała je powódce, przy czym świadek zeznała, że przyczyną jej przyjazdów do powódki nie była sprawa pożyczki lecz konieczność ucieczki z domu przed nerwowym mężem.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem nie stawiała się ona na posiedzenie w dniu 6 sierpnia 2013 r. pomimo uprzedniego zobowiązania do stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania. Podnoszona w piśmie pozwanej z dnia 8 sierpnia 2013 r., zawierającym wniosek o „wyznaczenie nowego terminu rozprawy“, okoliczność, iż pozwana „pomyliła datę rozprawy“, nie stanowiła w ocenie Sądu usprawiedliwionej podstawy do otwarcia na nowo zamkniętej w dniu 6 sierpnia 2013 r. rozprawy i odraczenia jej na kolejny termin.

Wobec braku innych dowodów, które w dostatecznym stopniu potwierdzałyby zarzuty pozwanej, Sąd uwzględnił żądanie zwrotu równowartości pozostałej do zapłaty pożyczki w kwocie 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności od kwoty 3.000 zł od dnia 19 października 2010 do dnia 2 czerwca 2011 r. i od kwoty 2.000 zł od dnia 3 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty. Zasadność żądania odsetek za opóźnienie wynika z faktu, iż bezspornie powódka wzywała ustnie pozwaną wielokrotnie jeszcze w 2009 r. do zwrotu pożyczki.

Odnośnie umowy pożyczki na kwotę 500 zł w ocenie Sądu powódka nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku wykazania spornych twierdzeń, z których wywodziła skutki prawne. Wobec sprzeczności stanowisk stron, przesłuchanie pozwanej jak i zeznania świadka A. B. okazały się niewystarczające do ustalenia niewątpliwego zawarcia umowy pożyczki w dniu 17 stycznia 2009 r.

Świadkowie wnioskowani przez powódkę, tj. A. B. oraz J. i M. O. nie byli ani przy zawieraniu umowy ani przy przekazywaniu kwoty 500 zł, przy czym A. B. zeznała, że wszystkie informacje jakie ma na temat tej umowy pochodzą wyłącznie z relacji samej powódki. Zeznania tego świadka nie uwiarogodniają zatem w dostatecznym stopniu wersji powódki. Z kolei świadek J. O. zeznał – że nie ma wiedzy co do liczby i kwot pożyczek między stronami, natomiast M. O. – że nie pamięta, czy powódka przekazywała środki jednorazowo czy kilkakrotnie.

Stąd w zakresie części kwoty należności głównej 500 zł powództwo zostało oddalone wraz z odsetkami od tejże kwoty.

W odniesieniu do kwoty 1.000 zł objętej cofnięciem pozwu Sąd na podstawie art. 355 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie, uznając ograniczenie żądania za skuteczne wobec braku sprzeciwu pozwanej.

Należy przy tym podkreślić, że nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanej o nieznanomości numeru konta pozwanej i związanej z tym niemożności zwrotu pożyczki. Pozwana bowiem знаła od początku, tj. od dnia 25 marca

2009 r. numer rachunku pozwanej, z którego otrzymała przelew i na który to rachunek ostatecznie została przelana kwota 1000 zł.

Dokonanie tej częściowej zapłaty potwierdzało w tym zakresie zasadność żądania pozwu w pierwotnej wersji, zatem stosunkowo rozdzielając koszty procesu pomiędzy stronami na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 100 § 1 k.p.c., Sąd uwzględnił w obliczeniach także pierwotnie żadaną kwotę 1.000 zł i przyjął, że powódka wygrała proces w 85 %.

W ramach orzeczenia o kosztach procesu Sąd uwzględnił wydatki poniesione przez Skarb Państwa tymczasowo: 20 zł kosztów przejazdu samochodem osobowym związanych z przeprowadzaniem dowodu z zeznań świadka J. O. i 58 zł zwrotu kosztów stawiennictwa świadka R. P. oraz minimalną stawkę wynagrodzenia pełnomocnika powódki 600 zł i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

Powódka wygrała proces w 85 %, należało jej się do zwrotu od pozwanej: $85\% \times 617 \text{ zł} = 524,45 \text{ zł}$

Sąd obciążył pozwaną kwotą 85 % nieuiszczonych wydatków sądowych $78 \text{ zł} \times 85\% = 66,30 \text{ zł}$, zaś resztą wydatków, od których ponoszenia powódka była zwolniona, obciążył Skarb Państwa.

Stąd orzeczono jak w sentencji.